

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

juducând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Tomacinschi Ivan XXXXX, născut la **XXXXX**,

Termenul de examinare:

prima instanță: 09.04.2015 - 28.02.2017

instanța de apel: 14.04.2017 - 03.04.2019

instanța de recurs: 08.08.2019 - 24.03.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți (sediul Sîngerei) din 28 februarie 2017, Tomacinschi Ivan a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

A fost dispusă încasarea cheltuielilor judiciare din contul mijloacelor bugetului de stat.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că:

Tomacinschi Ivan este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal, și anume pentru faptul că, în perioada de timp XXXXX, aflându-se pe teritoriul sat. XXXXX, r-XXXXX, urmărind scopul obținerii de la soții Diaconu Ion și Diaconu Eugenia a muncii prin înșelăciune, manifestată prin promisiunea achitării unui salariu bine plătit, acordarea de hrană și cazare, fără respectarea nivelului minim al drepturilor și garanțiilor de muncă conform legislației în vigoare, a obținut acordul viciat al soților Diaconu Ion și Diaconu Eugenia, locuitori al sat. XXXXX, r-XXXXX, de prestare a diferitor lucrări agricole în gospodăria acestuia situată în sat. XXXXX, r-XXXXX.

Ulterior, în perioada lunii XXXXX, deoarece soții Diaconu Ion și Diaconu Eugenia refuzau în continuare să mai execute, la indicația lui Tomacinschi Ivan, careva lucrări în gospodăria acestuia, pe motiv, că anterior n-au fost remunerați pentru lucrările executate, conform promisiunilor, Tomacinschi

Ivan, prin constrângere i-a impus contrar voinței acestora, să execute în continuare diferite lucrări agricole în gospodăria acestuia. Astfel Diaconu Ion și Diaconu Eugenia au fost impuși prin constrângere psihică să presteze muncă în folosul lui Tomacinschi Ivan până la data de XXXXX, când la insistența fiicei acestora pe nume Tatiana XXXXX, le-a fost permisă plecarea, și le-a fost achitată ambilor, doar suma de 1000 lei pentru toată perioada de muncă.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procuror prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Tomacinschi Ivan să fie recunoscut vinovat în baza art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) ani cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, și cu privarea de dreptul de a practica activități comerciale pe un termen de 4 (patru) ani.

În motivarea apelului procurorul a invocat că, prima instanță a admis atât erori de fapt, cât și de drept la aprecierea probelor și adoptarea soluției.

Instanța a analizat acțiunile inculpatului prin prisma lipsei traficului de ființe umane, dar nu a muncii forțate, infracțiune care i se încredințează lui Tomacinschi Ivan. Instanța a stabilit eronat faptele, n-a luat în considerație mai multe probe la adoptarea soluției, în special declarațiile părților vătămate, ale martorilor XXXXX Tatiana, XXXXX A. și nemijlocit celor care au muncit cu soții Diaconu. Familia Diaconu face parte din familiile social-vulnerabile, Diaconu Eugenia este o persoană cu grad de dezabilitate. GȚ „Tomacinschi Ivan” nu a avut încheiate contracte de muncă cu soții Diaconu, iar prin procesul-verbal de cercetare a domiciliului inculpatului, se stabilesc condițiile în care au trăit părțile vătămate, prezentând o seră și o încăpere de locuit cu multe rezerve referitor la condiții.

Calificativele infracțiunii încriminate lui Tomacinschi Ivan sunt obținerea muncii de la o persoană împotriva voinței ei, prin constrângere și înșelăciune. Este evident faptul, că soții Diaconu sunt din familie social-vulnerabilă și erau în căutarea locului de muncă. Serviciile propuse de acestea au fost acceptate de inculpat. Chiar de nu au fost încheiate contracte de muncă, este evident acceptul ambilor părți de a presta munci în schimbul unei plăți. Nu sa convenit asupra mărimii plății zilnice sau lunare. Mizând pe cuvântul lui Tomacinschi Ivan, soții Diaconu au acceptat să muncească, presupunând că vor fi remunerați. După un interval de timp, aceștia au solicitat achitarea plății pentru munca prestată, iar Tomacinschi Ivan amâna sub diferite pretexte achitarea plății, așa cum avea interes să-i mențină din lipsa de lucrători.

De către inculpat sa invocat, că a suportat cheltuieli pentru cazarea celor doi, hrană, telefon, tratament, dar aceste cheltuieli nu-s proporționale cu mărimea plății care trebuia achitată soților Diaconu. Suma de 4664 este declarativă. Acțiunile inculpatului depășesc limitele unui litigiu de muncă, constituind elementele infracțiunii.

3.2. Părțile vătămate Diaconu Ion și Diaconu Eugenia prin apelul depus au solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Tomacinschi Ivan să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 168 Cod penal, cu admiterea acțiunii civile.

În motivarea apelului părțile vătămate au relatat că, nu sunt de acord cu interpretarea dată de instanță a probatoriului administrat, deoarece probele confirmă, că părțile vătămate nu au consimțit liber să ofere munca lor, obținerea muncii având loc prin constrângeri psihice și înșelăciuni, și ca urmare, munca este considerată în legislația națională drept muncă forțată și este sancționată de art. 168 Cod penal.

În motivarea soluției instanța a dat o apreciere inversă celor declarate de părțile vătămate, luând ca adevăr doar declarațiile inculpatului. Instanța face referire la art. 168 Cod penal în redacția veche, dar nu cea la momentul comiterii infracțiunii.

De către instanța de judecată au fost negate total declarațiile părților vătămate, care au declarat că la sfârșitul lunii august 2014 au înțeles că au fost înșelați au dorit să plece, dar Tomacinschi Ivan nu le-a permis, utilizând mai multe metode de înșelare.

Procesele-verbale de descifrare a apelurilor telefonice, declarațiile martorilor XXXXX T., XXXXX A., XXXXX T., XXXXX E., XXXXX S., au confirmat declarațiile părților vătămate. În circumstanțele indicate, elementul muncii forțate - lipsa principiului benevol sau lipsa acordului pentru munca efectuată a fost dovedită. Tomacinschi Ivan a creat mai multe impedimente părților vătămate de a renunța la munca în gospodăria lui, folosind diverse mijloace în acest scop pentru a-i menține, precum înșelăciunea de a le achita salariu bun, pentru ca părțile vătămate să fie antrenate în muncă, necesitatea de a accepta acest salariu, pentru că nu a adunat banii necesari la sfârșitul lunii august 2014 și nu are suficienți bani pentru a le plăti, necesitatea de a aștepta până la sezonul de cules roada, până a găsi alt cioban la oi, apariția unor pretinse datorii, amenințarea că va răspunde material dacă va părăsi oile pe deal, agresiunile fizice asupra victimelor la insistențele lor că doresc să plece.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2019, apelurile procurorului și a părților vătămate, au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise instanța de apel a menționat că sentința este legală, întemeiată și motivată, instanța a respectat normele procesual-penale și penale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind achitarea inculpatului Tomacinschi Ivan de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Examinând cauza instanța de apel a admis demersul părții acuzării privind reluarea cercetării judecătorești potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunând audierea nemijlocită a părților vătămate Diaconu Ion, Diaconu Eugenia, a martorilor Burlacu Maria, XXXXX Tatiana, XXXXX Andrei, XXXXX Semion, Slutu V., XXXXX Teodor, XXXXX Evghenia, Burlacu Pavel, a inculpatului Tomacinschi Ivan cu cercetarea bazei probante scrise, care părțile au considerat-o pertinentă, concludentă și utilă pentru justa soluționare a cauzei.

După îndeplinirea respectivelor prevederi legale, instanța de apel a conchis că dispunând achitarea inculpatului Tomacinschi Ivan de sub învinuirea înaintată, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, prima instanță a adoptat o hotărâre legală, motivată și temeinică, bazată pe întreg ansamblul probant și prevederile legale, care cert dovedește nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, soluționând astfel toate chestiunile prevăzute pentru adoptarea sentinței, după cum prevede art. 385 Cod de procedură penală, determinând corect aplicabilitatea prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

Prin urmare instanța de apel a considerat că, întreg ansamblul probelor, care au fost prezentate și cercetate în instanța de fond și în cea de apel, confirmă doar faptul că fapta incriminată inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

La cercetarea și analiza coroborată a probelor indicate în apeluri, instanța de apel a constatat că, acuzarea nu a prezentat probe obiective, pertinente, concludente, utile și veridice care să confirme învinuirea adusă inculpatului Tomacinschi Ivan.

Cu referire la probele la care a făcut referire partea acuzării în susținerea poziției expuse în cererea de apel, ce au fost consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată și partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că prima instanță a analizat și a apreciat respectivele probe în baza tuturor criteriilor de admisibilitate, prin coroborare și raportare la prevederile legale și corect a ajuns la concluzia că acestea nu demonstrează vinovăția lui Tomacinschi Ivan, iar dezacordul subiectiv al apelanților asupra aprecierilor instanței de judecată, nu reprezintă temei de casare a unei sentințe legale și întemeiate.

În cadrul examinării cauzei în ordine de apel, partea acuzării nu a prezentat careva probe noi, ce ar confirma cert săvârșirea faptei prejudiciabile incriminate inculpatului Tomacinschi Ivan, limitându-se la prezentarea probelor care au fost prezentate primei instanțe și care au fost apreciate și analizate corespunzător, instanța având competența legală de a oferi aprecierea probelor.

Nu s-a stabilit intenția directă a lui Tomacinschi Ivan de a-i supune pe Diaconu Ion și Diaconu Eugenia la muncile forțate și ultimii n-au fost prin constrângere sau înșelăciune lipsiți de libertatea de a munci sau nu.

Din declarațiile inculpatului Tomacinschi Ivan și a părților vătămate Diaconu Ion și Diaconu Eugenia, ultimii au venit și au acceptat să muncească la ferma inculpatului din propria inițiativă, așa cum erau în căutarea unui loc de muncă. Au acceptat condițiile care le-au fost propuse ce țin de lucrările care urmau a fi executate, condițiile de trai, de hrană și remunerare.

Astfel, Diaconu Ion și Diaconu Eugenia n-au fost determinați prin constrângere să execute lucrările la ferma ce aparținea lui Tomacinschi Ivan, dar au făcut-o din propria inițiativă și din dorință de a munci pentru a câștiga bani. Ei erau liberi să decidă, să execute munca sau să părăsească ferma. Diaconu Ion și Diaconu Eugenia n-au fost înșelați, constrânși și față de ei n-a fost aplicată forța fizică sau presiune psihică de către Tomacinschi Ivan în scopul de a executa careva munci. După cum rezultă din declarațiile părților vătămate Diaconu Ion și Diaconu Eugenia, confirmate de inculpatul Tomacinschi Ivan și martorii XXXXX Semion, XXXXX Fiodor și XXXXX Eugenia, aceștia singuri sau adresat la Tomacinschi Ivan în căutarea unui loc de muncă.

Însăși Diaconu Ivan și Diaconu Eugenia au confirmat, că la momentul angajării la muncă n-au discutat cu Tomacinschi Ivan mărimea salariului, ultimul doar le-a promis că o să-i achite ca și pe ceilalți lucrători, așa încât o să fie mulțumiți. Și nici lucrările, condițiile de muncă și hrană de asemenea nu sau discutat. Cât ține de condițiile de dormit, însăși părțile vătămate au confirmat că Tomacinschi Ivan le-a propus să doarmă în sarai, unde erau condițiile necesare, dar nu în seră. În seră ei s-au dus să se odihnească din propria inițiativă, invocând că sunt deranjați de copii.

În timpul cât au lucrat, Diaconu Ion și Diaconu Eugenia n-au înaintat față de Tomacinschi Ivan plângeri referitor la alimentație, fapt confirmat de majoritatea din lucrători, precum și de Tomacinschi Ivan. Părțile vătămate au mai declarat, că produse alimentare ei cumpărau și singuri, pe banii proprii, fapt ce indică că aveau bani.

Totodată instanța de apel a menționat și faptul că între Tomacinschi Ivan și părțile vătămate Diaconu Ion și Diaconu Eugenia n-a fost o înțelegere verbală sau scrisă referitor la suma remunerării, de aceia toate mărimile sumelor achitate și neachitate de acesta nu pot fi invocate ca înșelăciune.

Părțile vătămate au declarat diferite sume în partea ce ține remunerarea muncii, fapt ce indică că o înțelegere certă referitor la suma remunerării n-a existat între părți.

Deși inițial părțile vătămate Diaconu Ion și Diaconu Eugenia pretindeau prin acțiunea civilă la sumele de 30000 lei și 40000 lei, după ce au primit suma de 20000 lei de la Tomacinschi Ivan, au declarat că nu mai au pretenții.

Tot din materialele cauzei rezultă, că Tomacinschi Ivan i-a cumpărat un telefon mobil cu cartelă lui Diaconu Ion pe care-l reîncărca cu minute ca să poată comunica, inclusiv cu fiica, l-a dus la spital când lui Diaconu Ion i s-a făcut rău, achitând cheltuielile necesare, inclusiv pastile în sumă de 270 lei, le-a procurat haine, produse alimentare și de igienă etc., le-a dat 50 lei în zilele

de odihnă, le-a achitat 1000 lei, le-a transferat 300 lei fiicei sale la Chișinău când se afla la tratament în spital cu copilul și i-a transportat cu mașina sa din cont propriu la necesitățile lor, fapt ce indică la un comportament normal, uman din partea acestuia.

Faptul, că Tomacinschi Ivan nu avea cu soții Diaconu încheiate și înregistrate la primărie contracte de muncă, nu constituie o infracțiune. Nu putea să cunoască Tomacinschi Ivan nici condițiile în care trăiau familia Diaconu la domiciliul din XXXXX, deoarece n-a fost la aceștia până la angajare și nici pe parcursul cât aceștia au lucrat.

În declarațiile sale Diaconu Ion și Diaconu Eugenia au indicat, că au fost loviți de Tomacinschi Ivan, însă instanța de apel a menționat că acest fapt nu a fost confirmat prin nici o probă, așa cum nu există nici un martor, care să confirme faptul maltratării lui Diaconu Ion și Diaconu Eugenia de către Tomacinschi Ivan. La dosarul penal nu-i anexat nici o fișă medicală, nici un raport de constatare medico-legală, nici un raport de expertiză medico-legală sau o altă probă scrisă, care să confirme prezența pe corpul lui Diaconu Ion și Diaconu Eugenia a vătămărilor corporale. De asemenea, la dosarul penal nu-i anexată nici o cerere adresată organelor de poliție, procuratură, instanța de judecată sau vre-o hotărâre, care să confirme faptul maltratării lui Diaconu Ion și Diaconu Eugenia.

Prin urmare instanța de apel a constatat că, din materialele cauzei rezultă, că Diaconu Ion și Diaconu Eugenia n-au fost ținuți forțat, n-au fost lipsiți de libertate sau de actele de identitate. La ferma dată accesul era liber, fără pază fizică și oricare din lucrători putea părăsi teritoriul ei la propria dorință, în orice timp al zilei. Martora XXXXX Eugenia a confirmat, că puteau pleca oricând de la fermă, nefiind careva impedimente.

Diaconu Ion avea telefon mobil, de la care putea apela și chema în ajutor orice serviciu al statului dar asemenea comunicări n-au fost făcute.

Nu s-a demonstrat nici constrângerea psihică, or, așa circumstanțe n-au fost declarate de nici un martor, precum nici de inculpat.

A fost apreciat de instanța de apel și faptul că imediat după ce-au primit banii, părțile vătămăte și-au revăzut pozițiile, fiind de acord cu sentința de achitare a lui Tomacinschi Ivan, invocând că au fost duși în eroare de avocat, fapt ce încă o dată indică scopul pe care acestea l-a urmărit prin cererea depusă. Toate pretențiile părților vătămăte le-au expus doar în cadrul cauzei penale, care nu se confirmă de martorii audiați. Pe parcursul muncii așa pretenții n-au fost înaintate. Din declarațiile celorlalte persoane care lucrau la ferma lui Tomacinschi Ivan rezultă, că acestea erau mulțumite de condițiile de muncă, trai și remunerarea muncii. Interesul părților vătămăte față de cauza penală a decăzut imediat după primirea banilor. Nu sau mai prezentat la ședințele de judecată nici părțile vătămăte și nici avocatul acestora.

În concluzie, instanța de apel a considerat că nu s-a demonstrat obținerea muncii contrar voinței persoanei sau prezența constrângerii fizice

sau a înșelăciunii în acțiunile lui Tomacinschi Ivan, susținând în acest sunt concluziile primei instanțe.

Prin urmare instanța de apel a apreciat că apelul procurorului este nefondat în raport cu circumstanțele cauzei și prevederile legale, iar apelul părților vătămate este declarativ, fără a face trimitere la careva probe care ar indica la necesitatea casării sentinței.

Cu referire la cheltuielile judiciare suportate pe caz, instanța de apel a menționat că odată ce inculpatul a fost achitat de sub învinuirea înaintată, prima instanță corect a dispus trecerea cheltuielilor de judecată în contul statului.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, prin care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea decizie cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul a menționat că instanțele de judecată eronat au stabilit inexistența muncii forțate, n-au luat în considerație declarațiile părților vătămate și martorilor XXXXX Tatiana, XXXXX Andrei.

Deși inculpatul nu recunoaște vinovăția și consideră că nu are careva datorii față de părțile vătămate, s-a deplasat la domiciliul acestora în raioXXXXX și le-a achitat suma de 20000 lei, ca ulterior părțile vătămate să-și retragă apelul depus. Iar la întrebarea acuzatorului care este motivul acordării sumei respective, inculpatul a declarat ca din milă le-a dat bani.

Instanța de apel nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor procurorului, iar nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei.

6. Referință asupra recursului declarat, nu a fost depusă.

7. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către partea acuzării, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă temeiul pentru recurs stipulat la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

În esență, Colegiul penal atestă, că criticile recurentului se referă la faptul, că atât prima instanță cât și instanța de apel nu au intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acordând o apreciere greșită probelor administrate și anume a declarațiilor părților vătămate și a martorilor XXXXX Tatiana și XXXXX Andrei, fapt care în opinia recurentului a generat dispunerea eronată a achitării inculpatului.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului procurorului cu menținerea sentinței a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Colegiul penal lărgit menționează, că la această etapă de examinare a cauzei, instanța de recurs ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea, la caz a achitării inculpatului Tomacinschi Ivan de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 168 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Astfel, cu referire la situația de fapt relatată de recurent în cererea de recurs, care în opinia acestuia denotă vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate prin rechizitoriu, Colegiul penal lărgit conchide, că, judecând apelul procurorului și a părților vătămate, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, soluția căreia este argumentată și corespunde cumulului de probe administrate și verificate nemijlocit în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și care au primit aprecierea corespunzătoare prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, instanțele de fond în mod întemeiat și corect ajungând la concluzia că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 168 alin. (2) lit. a) Cod

penal.

Mai mult, Colegiul penal lărgit reține, că instanța de apel a oferit o apreciere cuvenită declarațiilor părților vătămate și a martorilor la care face referire partea acuzării în recurs, și a conchis că acestea nu pot fi puse la baza unei concluziei de recunoaștere a vinovăției lui Tomacinski Ivan, deoarece nu sunt confirmate prin alte probe.

În afară de aceasta, instanța de apel corect a reținut faptul că, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel după ce părțile vătămate au primit de la inculpat suma de 20000 lei, nu s-au mai prezentat în ședințe.

Iar cu referire la alegațiile părții acuzării că deși inculpatul nu recunoaște vinovăția și consideră că nu are careva datorii față de părțile vătămate, s-a deplasează la domiciliul acestora în raioXXXXX și le-a achitat suma de 20000 lei, ca ulterior părțile vătămate să-și retragă apelul depus, Colegiul penal atestă că partea acuzării a primit răspuns la etapa judecării în instanța de apel, inculpatul declarând că din milă le-a dat bani.

La fel, Colegiul penal lărgit constată că argumentele recurentului sunt identice celor din cererea de apel și ele au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o apreciere corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă inclusiv în prezenta decizie la pct. 4.1. motivare, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, menționând că reiterarea acesteia nu se mai impune având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea deciziei recurate.

Contrar alegațiilor recurentului, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel s-a expus motivat și complet asupra tuturor argumentelor formulate în cererea de apel a procurorului, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența constantă a CtEDO.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*cauza Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit conchide că, în prezenta cauză, nu se constată prezența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocate în recurs.

În consecință, Colegiul penal lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o

hotărâre legală și întemeiată, astfel că nu există temei pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de partea acuzării.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Pasat Liliana, cu menținerea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Bălți din 03 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui **Tomacinschi Ivan XXXXX**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **22 mai 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor